

РЕШЕНИЕ

№ 26422

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9608** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Р. П. Х. срещу съдебно решение № 333/18.01.2024 г. по н.а.х.д. № 11059/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 114 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-010425/08.06.2023 г., издадено от началник група в СДВР, ОПП – СДВР, с което на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания, както следва:

-по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца,

-по чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП – глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца,

и на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. на МВР се отнемат 30 контролни точки.

В жалбата са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се липса на обективен анализ на доказателствата, в т.ч. на показанията на разпитания актосъставител, който твърди, че не е очевидец на нарушенията – обстоятелство,

представляващо на нарушение на процесуалните правила. Наведени са доводи и за неправилно приложение на материалния закон, тъй като на касатора са наложени две еднакви административни наказания за едно и също нарушение. Моли съда да се отмени решението и потвърденото с него НП.

Ответникът – началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

За да постанови решението си, въззивният съд е анализирал приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства, представени с НП и в съдебното производство, както и показанията на свид. З. – актосъставител. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. По приложението на материалния закон съдът е приел, че безспорно на процесната дата, време и място жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна вменените му две отделни административни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, като наложените глоби и лишаване от право да управлява МПС са в определения в закона абсолютен размер, както и че нарушенията не представляват маловажен случай.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Съдът изцяло споделя направените от СРС правни изводи, поради което не следва да ги преповтаря.

Правилна е преценката на въззивния съд, че касаторът е осъществил от обективна страна съставите на две отделни нарушения по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП в относимата редакция предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два

отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние.

Както правилно е приел районният съд, от граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца. В този смисъл е и чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка едновременно с издаване на талона за медицинско изследване.

На следващо място, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк.д. № 1/2021 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 ЗДвП за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 ЗАНН. Съгласно тази разпоредба, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

В случая Р. Х. е отказал да бъде изпробван за алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7510 с номер ARNA-0144 и след това е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с DRUG TEST 5000, с фабричен номер ARMF-0097, т.е. налице са два отказа, като всеки от тях представлява отделно административно нарушение, поради което неоснователни са наведените от касатора възражения, че в случая става въпрос за едно изпълнително деяние. Отказът да бъде извършена проверка с техническо средство както за алкохол, така и за наркотични вещества, е достатъчно основание за санкциониране на касатора по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. За съставомерността на нарушението е без значение дали впоследствие е изпълнено предписанието за извършване на медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, респ. причините за извършването му са правноирелевантни към съставомерността на извършеното нарушение, като в настоящият случай няма данни предписанието да е изпълнено. Законодателят, в разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е предвидил да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство. Дори и да се извърши впоследствие медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта или употребата на наркотични вещества, то това не би освободило касатора от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказът да бъде извършен на място тест с техническо средство.

Следователно, в конкретния случай е безспорно установено извършването на нарушение и на двете алтернативно предвидени хипотези на нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Наказания са наложени за реализирани административнонаказателни състави по чл. 174, ал. 3, предл. 1 и предл. 2 ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с всеки от тези състави са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. С този принцип законът придава на АУАН значението на доказателствено средство, което може да бъде опровергано от събраните в хода на съдебното дирене доказателства или да бъде изключено от доказателствения материал, ако бъде проведено успешно оспорване на качеството му на официален документ. АУАН е официален документ в частта му за извършените от и пред актосъставителя действия, а в обстоятелствената му част АУАН е доказателствено средство, което съдът е длъжен да цени като приеме за осъществени посочените в него съставомерни факти, освен ако същите бъдат опровергани от събраните по делото доказателства, какъвто настоящият случай не е. В процесният случай и актосъставителят, и свидетелите, посочени в АУАН, са се подписали под съдържащите се в него констатации относно установените факти при извършване на нарушението. Убеждението на решаващия състав за достоверността на констатациите в АУАН не се разколебава от липсата на конкретен спомен за случая от страна на актосъставителя при разпита му във въззивното производство относно обстоятелствата по извършване на нарушението. Този факт не може да обоснове заключение за недоказаност на обвинението. Предвид непрекъснатата дейност по установяване на нарушения по ЗДвП, включени в служебните им функции, неоправдано е да се очаква от служителите на ОПП - СДВР да си спомнят детайлно обстановката, при която е осъществено всяко конкретно нарушение и лицата, които са спрени за проверка. Достатъчно е, че отразените в АУАН констатации не са били отречени. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. В тази връзка, не може да се приемат доводите на касатора, че съдът е приел за установена и доказана изложената в НП фактическа обстановка въз основа на показанията на свидетеля З., който в съдебно заседание заявява, че няма никакъв спомен от извършената проверка. Районният съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено, като е събрал необходимите, относими и възможни доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото.

За изчерпателност относно отнетите контролни точки – законодателят не е вложил в тях санкционен характер – административно наказание или принудителна административна мярка. Контролните точки са въведени единствено като средство за отчитане на установени нарушения, без законът да регламентира отнемането им като самостоятелно административно наказание или принудителна административна мярка. Отнемането на контролни точки не фигурира нито сред принудителните административни мерки, нито сред наказанията по ЗДвП. Оттук се налага

заклучението, че отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /от гледна точка на контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила НП /чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17 декември 2012 г., издадена от министъра на вътрешните работи/, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание.

Предвид гореизложеното, решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските:Страните не претендират разноски.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 333/18.01.2024 г. по н.а.х.д. № 11059/2023 г. по описа на СРС, НО, 114 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: